

Маціеўскі, М. «Не плачце па мне» /М. Маціеўскі // Памяць. Чашніцкі раён : гісторыка-дакументальныя хронікі гарадоў і раёнаў Беларусі / рэдкал.: М. Ц. Дробыш [і інш.] ; уклад. Н. Т. Кіндзяева ; маст. Э. Э. Жакевіч. — Мн. : Беларуская навука, 1997. — С. 467—468.

«НЕ ПЛАЧЦЕ ПА МНЕ»

Па просьбе афганскіх таварышаў у адзін з горных кішлакоў, адрэзаных ад правінцыі Бандай, трэба было тэрмінова даставіць прадукты і медыкаменты. Выбар спынілі на разведузводзе, у якім служыў і гвардыі радавы Мікалай Камека. Ведалі: гвардзейцы не падвядуць, любую задачу выканаюць.

На бронетранспарцёры група накіравалася ў горы, туды, дзе галадалі мірныя людзі. Усё ішло добра. Здавалася, нарэшце абыдзецца без сустрэчы з ненавіснымі «духамі».

І раптам, дзе дарога крута зварочвала да скалы, узарвалася міна... Другая адкінула ў бок кола бронетранспарцёра, вывела са строю радыёстанцыю. Следам грывнуў гранатамёт, палыхнуў агонь.

– Да бою!

Імкліва пакінуўшы бронетранспарцёр, воіны ўступілі ў схватку. У гэтыя крытычныя імгненні, калі вакол звінелі кулі, яны не думалі аб сабе. Іх думкі былі аб тым, як выратаваць прадукты і медыкаменты. Разумелі: іх горцы чакаюць, як ваду ў лютую спякоту.

Схватка была кароткай. Уцалелыя бандыты ўцяклі ў горы. Але як жа быць з бронетранспарцёрам, загрузаным правіянтам? Рашэнне прыйшло хутка: выгружаць муку, цукар, медыкаменты ў рукзакі, на плячах даставіць горцам!

І вось яны, апошнія крокі... Сэрца радасна забілася, калі ўбачылі хлопчыкаў, якія беглі насустрач, а за імі некалькі старых. Гэта – добры знак: значыць, у кішлаку душманаў няма.

Воіны разумелі дэжканаў, без перакладу «Ташакор, аскеры! – Дзякуй, салдаты!» Гэта фраза часцей за іншыя злятала з абветраных вуснаў горцаў...

А ён жа пісаў дамоў:

«Мамачка, родная мая, я вельмі цябе прашу – не хвалюйся, галоўнае – беражы здароўе. Не плачце па мне, у мяне ўсё выдатна. Я буду часцей вам пісаць, каб вы за мяне не хваляваліся, добра?...»

Група гвардзейцаў на світанку трымала кругавую абарону ля кішлака. Задача была не з простых: не дапусціць душманаў да крыніцы. Яна давала жыццё, паіла дэжкан і вінаграднікі. Бандыты рваліся да яе, каб атруціць ваду, расправіцца з актывістамі. І хоць сілы былі няроўнымі, не адступілі ў баі, выстаялі воіны, сярод якіх быў і Мікалай Камека. Яны свабодна ўздыхнулі толькі тады, калі падаспелі верталёты і адкінулі рэшткі банды ў горы. Нездарма за гэты жорсткі бой усе гвардзейцы ўдасцоены ўзнагарод.

«Як ваша здароўе, родныя? Беражыце сябе. Бо ў вас наступаюць халады, старайцеся не прастуджвацца. А ў нас гарачыня. Загараем удосталь, вольнага часу хоць адбаўляй...»

«Дарагія мама і тата! Учора атрымаў адразу два вашы пісьмы. Дзякуй вам вялікі за іх. Справы мае ідуць без змяненняў. Сяброў шмат, такія выдатныя хлопцы. З імі служыцца лягчэй, сапраўдныя мужчыны.

Мамачка! Ты зноў пішаш, што плачаш. Ну што ты. Што са мной можа здарыцца? Служба як служба, нічога незвычайнага...»

У той пагібельны дзень разведгрупа ішла ў дзоры, наперадзе асноўных сіл. Душманы, што былі ў засадзе, прапусцілі гвардзейцаў наперад, спадзеючыся знішчыць увесь атрад. Аднак разведчыкі заўважылі ворага і адкрылі агонь. Завязаўся бой, але сілы былі няроўнымі... Адзін за адным загінулі ўсе байцы разведгрупы. Загінуў і гвардыі радавы Мікалай Мікалаевіч Камяка. Загінуў такі вясёлы, пяшчотны, такі мужны хлопец!

М. Маціеўскі